

Ha elmúlik karácsony...

Horváth Ferenc - 2022-01-02 11:14:38

Mottó: *Amíg az ember hisz a végtelenben, mindig lesznek tavak, amelyeket feneketlennek vél.*

[Henry David Thoreau](#)

Kedves Olvasóim!

Ha nem bánják, egy nap késéssel boldog újévet kívánok Önöknek! Igen, most így egybeírva az „új évet”, mert a január 1-ei ünnepre gondolok. Tudom, ezzel nem tettem hozzá semmihez, és nem is vettem el semmiből. Olyan szívmengetőnek szánt közhely ez, amit igen sokszor írunk, mondunk egymásnak így az év elején. Ha belegondolok abba, hogy mennyi erőfeszítést tesz meg a magyar lakosság azért, hogy évente „boldog” karácsonya legyen például, hát nem tudom... Ha nem lenne a vallás és a hit, ha nem alakult volna nálunk is hagyománnyá a karácsonyfa-állítás, nem hinném, hogy jelentősége lenne a Szentestének és a kétnapos karácsonyi ünnepnek. Nem a Biblia megléte, az ünnep megélésének ilyen alapja, ahogy ma létezik.

Fájdalommal tölt el a tudat, ha arra gondolok, hogyan sikerült 2021-ben a karácsonyunk - koronavírus-fertőzöttként - az állam által magunkra hagyva. Amit előír, még azt sem tartotta be, nem is ellenőrizte, az egy élő adta világon mást nem csinált a rendszer, minthogy december 15-én megtörtént a mintavétel. Ennyi. Annak eredményéről senki nem értesített, magamnak kellett megnéznem az ügyfélkapummal a neten. (Gondolom, mindenki olyan számítógépes guru, mint én, tele van ügyfélkapuval, kezeli az eeszt.gov.hu oldalt, mint „Sali a szappanyt”. Mindezt fájó fejjel, lázas állapotban. Vagy az állam csak azt akarja hinni, hogy ez így van, de persze nincs így?! Esetleg tudja, hogy semmit nem ér a protokollja és mégis?)

Aztán a néminemű morgásomra a házi orvos kiírt egy erős antibiotikumot, és vége. Se értesítés, se kapcsolattartás, se hatósági határozat, se semmi. Az állami kutyát nem érdekelte, hogy éltünk-e vagy haltunk-e karácsonykor. Az államot nem érdekelttem én, a polgára, aki mellesleg még államalkotó tényező is. Ide gondoljanak egy mosoly jelet, mert a nevetés a legjobb orvosság, higgyék el. Igaz ez most kissé szarkasztikusra sikerült. Szürreálisan nevetséges ez az egész. Csak nem tudok rajta olyan jót nevetni, de már gyakorlom.

Ha igazságos akarok lenni, akkor azt is elmondom Önöknek, hogy a család nem hagyott magunkra minket. Szinte minden nap volt az ajtónk előtt meglepi-élelmiszercsomag, persze minek, ha 12 napon keresztül talán egy-két feldarabolt zöldség-cikk ment le a torkomon, semmi több. Ásványvíz és/vagy tea az töméntelen mennyiségben, no meg tabletták hegyek: vitaminok, fejfájás- és lázcsillapítók, probiotikumok meg mindenféle „kevermények”. Nem vagyok én orvos! Rábíztam magam a családra. Igaz, nem is láttam egy orvost se május vége óta (amikor a második Sinopharm oltást kaptam meg), kivéve a szomszédot, de ő hivatalosan ebben az ügyben nem volt soha érintett.

Volt egy hét, amikor kábulatban, negyven fok körüli lázzal azon gondolkodtam, óvatosan szedve a levegőt is, hogy a közösségi oldalon az asszony vagy én teszem ki hamarabb a fekete színűvé változtatott profilunkat. Mi lesz a gyermekeimmel? Ezt járt a fejemben.
Elkapott a vírus minket rendesen. Két oltással. Engem pedig a tehetetlenség dühe. Így

született meg a panaszm Müller Cecíliának (gondolom, mélyen igyekszik megválaszolni azt... sic.), és így született a dilettáns állami alkalmazottak telefonos „felkérdezése” is a részemről.

A lányunk valamivel könnyebben megúszta, amiért hálát adok a jó Istennek. Ilyenkor hiszem, hogy van, máskor meg nem hiszem, hogy van. Meg kell érteniük, hogy nem vagyok egy elvakult keresztény, csak egy ember, akit római katolikusnak kereszteltek, egy ember, aki tiszteli mások hitét is, és egy ember, aki realista a maga nemében, és van, amikor kételkedik, hogy egy ilyen világ hogyan születhet isteni szeretetből. No, hagyjuk is a téma állami kezelését vagy a hit mibenlétének boncolgatását! Bizonyára olvasták a [Feri-protokoll](#) című jegyzetemet, ott leírtam, hogy ez az állam, ebben a formájában semmit nem ér, és így gondolom ezt ma is.

Ez már a második karácsony volt, amit az unokáim nélkül töltöttem el, (alig ismernek engem, mert állandóan maszkosharcost játszunk, vagy „maradj otthon”-t) és ez volt az első olyan karácsonyom, amikor a többiekre tekintettel – mert félnék a kórtól és joggal –, nem mentem át december 26-án édesanyám születésnapjára. Mióta az eszemet tudom, ez először fordult velem elő. Már a második december, amikor csak nagy félelemmel a szívemben megyek el az idős szüleimhez boldog új évet kívánni, merthogy az a hagyomány, hogy január elsején anyám ajtaját először férfi lépje át. Ne gondoljanak bele semmi hátrányos megkülönböztetést, hagyomány és kész. Betartjuk. Ha a fiúcska dédunoka az első, utána már bárki-mindenki jöhet, igen nagy szeretettel fogadják a szüleim! Senkinek nincs zárt ajtó ilyenkor. Nem mindig én vagyok az első vendég január elsején, de akkor nyugszanak meg igazán az idős szüleim, ha én is befutotok egy kis időre.

Tudom, mondhatják azt, hogy önző vagyok, és sok-sok ember járt rosszabbul évszázadok óta a téli ünnepek alatt, mint én. Sokan veszítettek el hozzátartozót 2021-ben is, sokaknak teltek már könnyek között az ünnepek. Igazuk van. Azonban át kell élni bizonyos állapotokat, mire eljut oda az ember, hogy már nem csak magára gondol. Ebben a hónapban igen, önző voltam.

Ilyenkor kap értelmet az ünnep, a család, a „senkit nem hagyunk magára”, a filantrópia és a „számíthatsz rám” fogalmak. Ha jól belegondolok, számomra ezért ünnep az ünnep generációnként sajnos egyre gyengébb háttérrel, és persze, hogy jöjjön az a Jézuska, aki később lemossa rólunk a szennyet, az aljasságot, a bűnt az ő vérével. És persze, hogy boldogabb újévet, mint az előző volt sokunknak, mert ez így helyes! Betegen is azon voltam, hogy 2021. december 23-án legyen Ózd legszegényebb szegletében is betlehemi jászol, legyenek gyermekkorú három királyok is, és Iványi Gábor barátom ott mondjon áldást a magára hagyott, olykor elvadult elesettek között.

Könnyezve néztem a videót, nem lehettem ott, nem lehettem az én egyházvezető rektor uram és a barátaim mellett! Ugyanígy sajnó szívvel, betegen néztem végig a barátaim szorgos munkáját, amint a [Tumenca-Veleték](#) Szeretetkaraván útját végig járták nélkülem is, és eljutottak öt településen több mint 200 családhoz, 600 gyermekhez örömet szerezni, élelmet, ajándékot, szeretet adni.

Dr. Iványi Gábor, a MET Egyház vezetője és Pap Anikó, a Tumenca-Veleték Egyesület elnöke az ózdi Hétes-telepen, 2021. december 23-án fotó: Horváth Ferenc archívumából

Amit az állam elmulaszt, azt pótolják a családok, a barátok! A kisközösségeink még működnek, az élet pedig utat tör magának minden körülmények között. Szerencsés vagyok hát, bár nem túl boldog mostanában. Hálát adok a mindenható Istennek, a mennyei Atyának – bár furcsa kapcsolat a miénk, és néha úgy szidom, mint a bokrot, és hiszem, hogy nem a templomban bújik el, amikor hagyja ezt a keserves világot olyanná lenni, amilyen –, mert mi vagyunk legfőképpen a bűnösök, mi emberek. Mi, akik sokan nem vagyunk képesek a tisztességes életre, mások megbecsülésére, és újra és újra sok lesz köztünk a magának való gonosz ember, akik számomra nem lehetnek a magatartásuk okán Jézus követői (bármennyire is hangoztatják), akkor is hálás vagyok valakinek, valahol –, hogy élek, hogy élünk! Sokan meghaltak már a koronavírus-fertőzésben, hiszem, hogy sokakat meg lehetett volna menteni, ha nem ilyen nulla az otthonukban kezelt koronavírus-fertőzöttekkel való elégtelen bánásmód, de én életben maradtam, más a sorsom: amit írok inkább én, ha lehet, minthogy bárki másra hagyjam.

Persze, lehet, hogy az én hitem hibás, és nagyon nem vagyok istenfélő, de miért is félnék én egy elképzelt baráttól, aki talán van, mert ennyi véletlen, mint ami a világban van, nem végződhetne oly sokszor szerencsésen, ha nem lenne egy nagyobb erő felettünk, pitiáner kis lények felett.

fotó: Horváth Ferenc archívumából

Elkalandoztam. Senki hitét nem akartam sérteni. Talán kijön még a kissé fáradt

agyszüleményem gondolatiságából a lényeg, a mondanivaló: „**Ohana azt jelenti: család, és a családból senkit nem hagyunk magára, nem feledjük!**” (Lilo & Stitch rajzfilm). Kb. ennyi. Vonatkozhat ez a gondolat minden magyar állampolgárra is, csak államférfiak és -nők vezessék egyszer ezt az országot, nem pedig hamis próféták.

És bár egy közhely, azonban én mégis boldog új esztendőt kívánok Önöknek, mert tényleg így gondolom! Kell ennek az országnak végre egy boldog, agymosásmentes év a sok-sok szenvedés és propaganda után. Reméljük, hogy a 2022-es év már ilyen lesz. Legyenek szerencsések!

fotó: Horváth Ferenc archívumából

Horváth Ferenc írásai itt olvashatók: [800](#).

Ha fontosnak tartod, hogy a *Debreciner* folytathassa a munkáját, [akkor támogasd! Rajtad múlik!](#)